

Skatteministeriet

11. november 2024
J.nr. 2024 - 1687

Til Folketinget – Skatteudvalget

Vedrørende L 23 - Forslag til Lov om ændring af lov om vejafgift, brændstofforbrugsafgiftsloven, lov om vægtafgift af motorkøretøjer m.v., lov om energiafgift af mineralolieprodukter m.v. og forskellige andre love. (Gennemførelse af dele af aftale om deludmøntning af Grøn Fond, tilpasning af gennemførelse af aftale om grøn skattereform for industri m.v., tekniske ændringer af vejafgiftsloven, tilpasning af regler for blandingsbestemmelsen m.v., ændringer med henblik på at fremme regelefterlevelsen på motorområdet m.v.).

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 1 af 29. oktober 2024.

Rasmus Stoklund

/ Kathrine Waage

Spørgsmål

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 29. oktober 2024 fra KPMG Acor Tax, jf. L 23 – bilag 3.

Svar

KPMG Acor Tax anfører i henvendelsen, at der i forbindelse med den foreslåede værnsregel i elafgiftslovens § 5, stk. 4, jf. lovforslagets § 6, er opstået tvivl om forbrugsregistrerede virksomheders muligheder for afgiftsfrit at oplade elbiler i visse tilfælde.

Der spørges konkret til, om det vil være i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse, at virksomheder registreret efter elafgiftslovens § 4, stk. 2, kan anvende afgiftsfritaget elektricitet (hvoraf der angives og svares minimumafgift) til følgende forbrug:

1. Egne ladestandere, hvorpå alene virksomhedens egne biler oplades,
2. Egne ladestandere, hvorpå virksomheden tilbyder ladning til eksterne mod betaling,
3. Egne ladestandere, hvorpå virksomheden tilbyder ladning til eksterne uden betaling og
4. Ladestandere som mod betaling drives af eksterne ladeoperatører.

KPMG Acor Tax antager for så vidt pkt. 1-3, med henvisning til SKM2011.259.SKAT, at virksomheden må anses som forbruger, mens det for pkt. 4 må antages, at den eksterne ladeoperatør er forbruger.

Kommentar

Elafgiftslovens § 4 a, stk. 1, indebærer, at en virksomhed, som forbruger elektricitet via en direkte linje, dvs. en elektricitetsforbindelse direkte mellem en elproducent og en elforbruger, kan lade sig forbrugsregistrere hos Skatteforvaltningen, når den opfylder de krav til forbrugsregistrering, som i øvrigt gælder for elektricitet, der leveres fra det kollektive net, jf. elafgiftslovens § 4, stk. 3.

Forbrugsregistrering i forbindelse med en direkte linje medfører en likviditetsmæssig fordel for virksomheden, da den giver virksomheden mulighed for at *nettoafregne* til Skatteforvaltningen i stedet for først at skulle indbetale det fulde afgiftsbeløb via en faktura til leverandøren og herefter søge størstedelen af beløbet tilbagebetalt fra Skatteforvaltningen

Virksomheden skal således ikke betale afgift af denne elektricitet, jf. elafgiftslovens § 5, stk. 1, litra d, bortset fra minimumsafgift efter energibeskatningsdirektivet. Der foreslås indsat en værnsregel i § 5, stk. 4, jf. lovforslagets § 6, som skal sikre, at det alene er den virksomhed, som er forbrugsregistreret og som forbruger elektricitet, der er fritaget for afgift efter § 5, stk. 1, litra d.

Det *forbrugskriterium*, dvs. hvem der er forbruger, som gælder for elektricitet, der leveres via en direkte linje, og som modtages af en forbrugsregistreret virksomhed, svarer til det forbrugskriterium, der i øvrigt finder anvendelse for erhvervsmæssigt forbrug efter elafgiftsloven.

I pkt. 1-3 vil den registrerede virksomhed derfor blive anset som forbruger af elektriciteten og vil være afgiftsfritaget i overensstemmelse med den foreslåede værnsregel, forudsat at betingelserne herfor i øvrigt er opfyldt. Der vil som sagt fortsat skulle angives og betales minimumsafgift.

For pkt. 4 vil det derimod være den eksterne ladestanderoperatør og ikke den registrerede virksomhed, der vil blive anset som forbruger af elektriciteten. Derfor vil der i dette tilfælde heller ikke være afgiftsfritagelse.